

Valencianitzar Catalunya?

JORDI FONT / Llicenciat en geografia i història

AVUI, 13 de desembre del 2009

Deslleials, traïdors, delinqüents, provocadors, cíncics, sectaris, falsaris, venuts, sarsuelers... són els epítets que la premsa dretana de Madrid ha dedicat a l'editorial conjunt dels diaris catalans. Res de nou: el linxament per tota resposta. És la mateixa rebuda que va merèixer el projecte de nou Estatut, que seguia la via de la legalitat establerta, en contrast amb el pla Ibarretxe i des d'una visió d'Espanya basada en els principis del pacte constituent de 1978.

ÉS L'INVOLUCIONISME FÀCTIC que exhibeix avui la dreta espanyola -, amb ella, quatre nostàlgics pretesament d'esquerres- i que resulta una prodigiosa fàbrica d'independentisme en voler desmentir la Constitució com a marc on les nacions que integren Espanya poden desenvolupar-se amb plenitud. Quina és la clau d'aquest despropòsit? Una visceralitat suïcida, que obté resultats antitètics als que persegueix? És possible tanta ineptitud? No, en absolut. Penso que seríem uns passerells si ens ho creguéssim. No estem parlant de *hooligans* curts de gambals, sinó d'estats majors, amb plànols, escaires i compassos sobre la taula, amb un pla d'atac sense improvisacions, que obeeix a una estratègia calculada.

SI ÉS AIXÍ -I NO POT SER d'altra manera-, quin és el càlcul? Aquesta és la pregunta clau. Una pregunta que només té una resposta plausible: valencianitzar Catalunya. És a dir, propiciar la divisió de la societat catalana sobre la base d'exasperar el catalanisme, de precipitar-lo cap a

la radicalització, per tal de trencar l'ample consens social en què avui recolza -i que ens permet parlar de nació catalana no tan sols mirant al passat sinó també al present i al futur-, de manera que en resti al marge una decisiva franja popular que, degudament exasperada en sentit invers, pugui esdevenir carn de canó de l'espanyolisme involucionista, d'un nou lerrouxisme.

LA DRETA ESPANYOLA, A CATALUNYA, ha semblat oscil·lar entre aquesta opció (vidalquadrisme) i l'intent de disputar franges de centralitat a CiU, reforçat per la necessitat de pactar-hi en el pla estatal. Aquest intent, però, hauria estat un fenomen episòdic, sota del qual persistiria el vell disseny lerrouxista. Aquest, fins avui, havia resultat una via morta, sobretot per l'acció contrària d'unes esquerres especialment fortes, que no van defallir ni tan sols quan el pujolisme rampant es permetia distingir entre bons i mals catalans, qüestionant la catalanitat que no s'ajustava al seu motlle i negant el catalanisme del socialistes, en greu perjudici del procés de socialització nacional que aquests encarnaven.

ARA, PERÒ, SOM EN UN ALTRE MOMENT. Les noves immigracions, la crisi econòmica, l'alentiment de l'ascensor social i el desgast que pateix la política democràtica ofereixen noves oportunitats. La dreta espanyola ho hauria vist i hauria decidit de jugar-hi fort, amb l'ambició de revertir el camí fet. Vet aquí el quadre de fons (Baròmetre de la Generalitat): el 45,3% dels ciutadans se senten més catalans que espanyols (incloent-hi els que se senten només catalans) i el 51,9% se senten tant catalans com espanyols (incloent-hi els que se senten més espanyols que catalans i només espanyols). Els primers serien radicalitzables mitjançant la provocació, mentre que els segons podrien sentir-se aliens a la

radicalització i ser influïts, en més o menys grau, per una gesticulació de signe contrari. No són els nombres del País Valencià, però els efectes podrien ser devastadors per al catalanisme i per a Catalunya.

EL CATALANISME, EN LA PLURALITAT de les seves opcions, ha de ser-ne conscient. I ha de saber que el seu objectiu no consisteix a donar-se gust, deixant la nosa del càlcul per a l'adversari, sinó que el seu objectiu és fer nació, és a dir, consolidar i augmentar el consens social al seu voltant, sense abandonar la meitat del poble als depredadors. Fer-ho seria llençar la criatura amb l'aigua de la banyera. Des d'aquest punt de vista, davant d'una sentència adversa, el catalanisme hauria de fer pinya al voltant del pacte de 1978 ("nacionalitats i regions") tal com el vàrem entendre i al voltant del renovat pacte de 2006. Són la nostra cota irrenunciable, amb tota la legitimitat, amb la força de tot el poble, amb la Generalitat al davant. Ni un pas en fals.